

HOINARI PRIN TIMP

AVENTURILE FAMILIEI VENTURA ÎN VESTUL SĂLBATIC

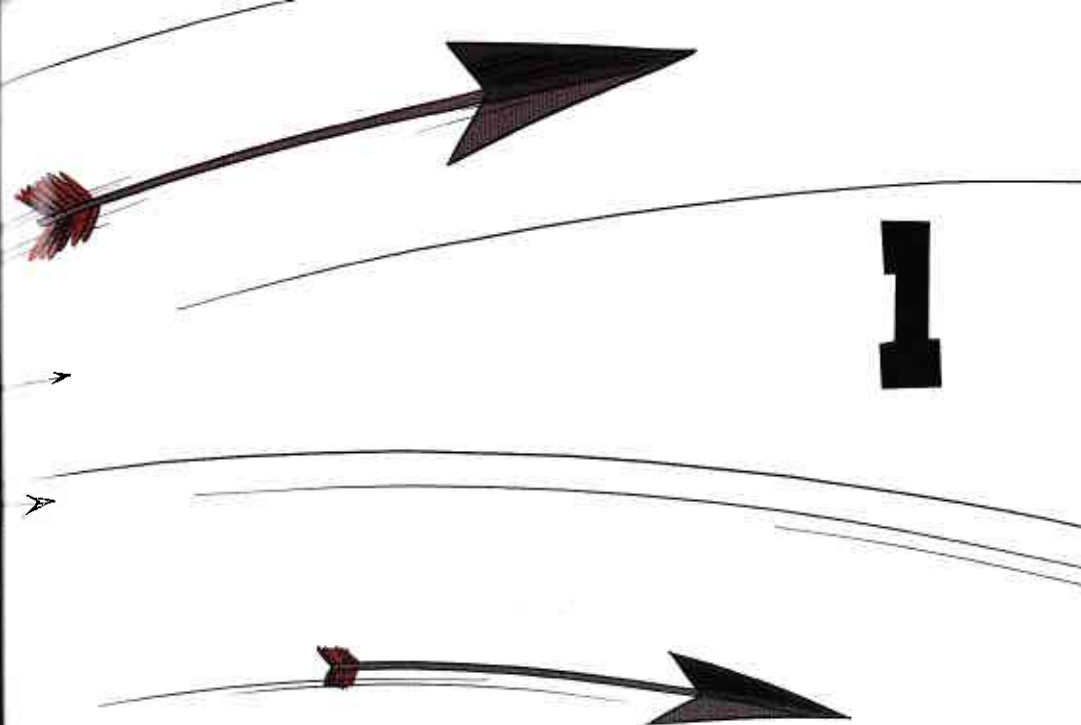
de Roberto Santiago

ilustrații de Enrique Lorenzo

Traducere din spaniolă de Lidia Dumitru

București, 2026

Mă numesc Sebastian Ventura, la fel ca tata, bunicul și străbunicul meu. Cred că și stră-străbunicul se numea tot Sebastian Ventura, dar nu sunt sigur.

Toată lumea îmi zice Sebi.

Am unsprezece ani și, chiar în clipa aceasta, vreo doisprezece indieni Sioux călare mă urmăresc, vrând să mă scalpeze.

Sunt pe o bicicletă roșie.

Și fug mâncând pământul.

Pedalând cât mă țin picioarele.

Nu este o bicicletă oarecare.

Este o Kawasaki 3W2, cu transmisie hidraulică de ultimă generație, opt viteze, șa aerodinamică, roți din aliaj de oțel și schimbător de viteze nemțesc.

Îmi potrivesc ochelarii și mișc din picioare cât pot de repede.

Indienii Sioux sunt din ce în ce mai aproape.

Le aud strigătele de război. Galopul copitelor cailor.

Fără să mă opresc din pedalat, întorc capul.

Lângă mine este vecina mea Maria, călare pe o bicicletă exact ca a mea.

Se ridică din șa și pedalează cât o țin puterile.

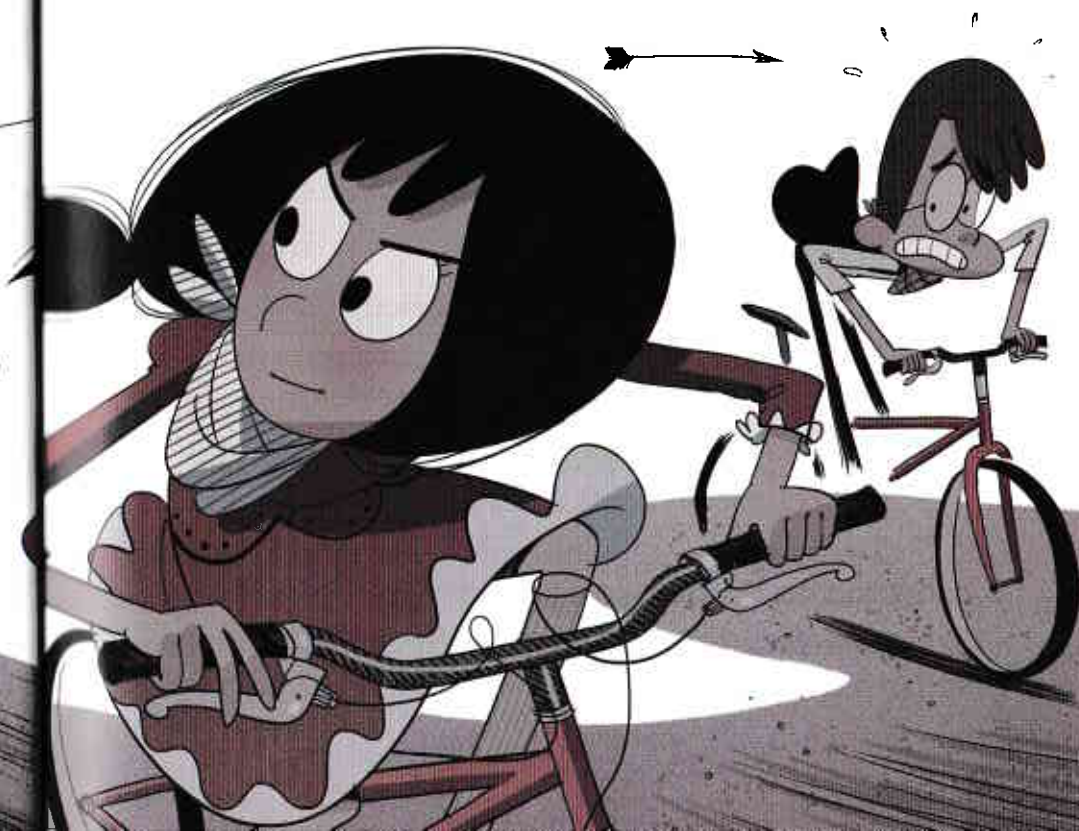
Maria are unsprezece ani, de-o seamă cu mine.

Este brunetă și foarte rapidă, se pricepe să joace Play și de fiecare dată când zâmbește, are niște gropițe drăgălașe de-o parte și de alta a gurii.

Cred că e cea mai simpatică, cea mai rapidă și cea mai frumoasă fată din cartier și de la școală.

Sora mea, Susana, cu siguranță m-ar contrazice.

E convinsă că ea este cea mai frumoasă, cea mai drăguță și cea mai cu moț pe toate planurile.

Deși în clipa asta prea puțin mai contează. Dacă indienii Sioux ne ajung din urmă, s-a zis cu noi.

Eu și Maria schimbăm o privire complice.

Cred că pe amândoi ne lovește aceeași idee.

Chiar dacă suntem călare pe bicicletele noastre Kawasaki 3W2 noi-nouțe...

Nu avem nicio cale de scăpare!

Ne aflăm într-un loc de-a dreptul uluitor, dar și înfiorător: Valea Profețiilor.

Un loc sacru, din câte se pare.

O câmpie întinsă, străjuită de dealuri și munți, unde nu găsești nimic altceva decât pământ și cactuși.

Indienii Sioux sunt pe urmele noastre.

Chiar acum, o săgeată ascuțită trece șfichiuitoare pe lângă mine, mai să mă atingă..

M-a ratat la mustață.

Cu indienii ăștia nu-i de șagă.

Nu contează că suntem copii.

Nu contează că nu ne cunosc deloc.

Cred că le suntem dușmani și sunt mânați de un singur gând: să ne facă felul și să ne scalpeze.

Eu și Maria continuăm să pedalăm fără oprire.

Tot mai multe săgeți zboară pe lângă noi.

O săgeată cu o pană verde rămâne înfiptă în apărătoarea din spate a bicicletei mele.

Este doar o chestiune de secunde până când ne vor ataca.

Să ne înșface.

Și să ne facă felul.

Vă jur că nu am făcut nimic rău.

Dar problema e că indienii Sioux cred că da.

Sunt convinși că am profanat mormintele strămoșilor lor...

Strigătele lor se aud din ce în ce mai aproape.

E imposibil ca doi copii pe biciclete să scape din ghearele unei cete de piei roșii galopând pe cai.

Nu ne mai rămâne nimic de făcut.

Mă pregătesc pentru ce e mai rău.

Sunt pe cale să ne prindă.

Să ne străpungă cu o săgeată.

Sau să ne hăcuiască cu vreun topor.

Ori să se năpustească asupra noastră.

Acum.

Și apoi...

Chiar atunci...

Țipetele dispar.

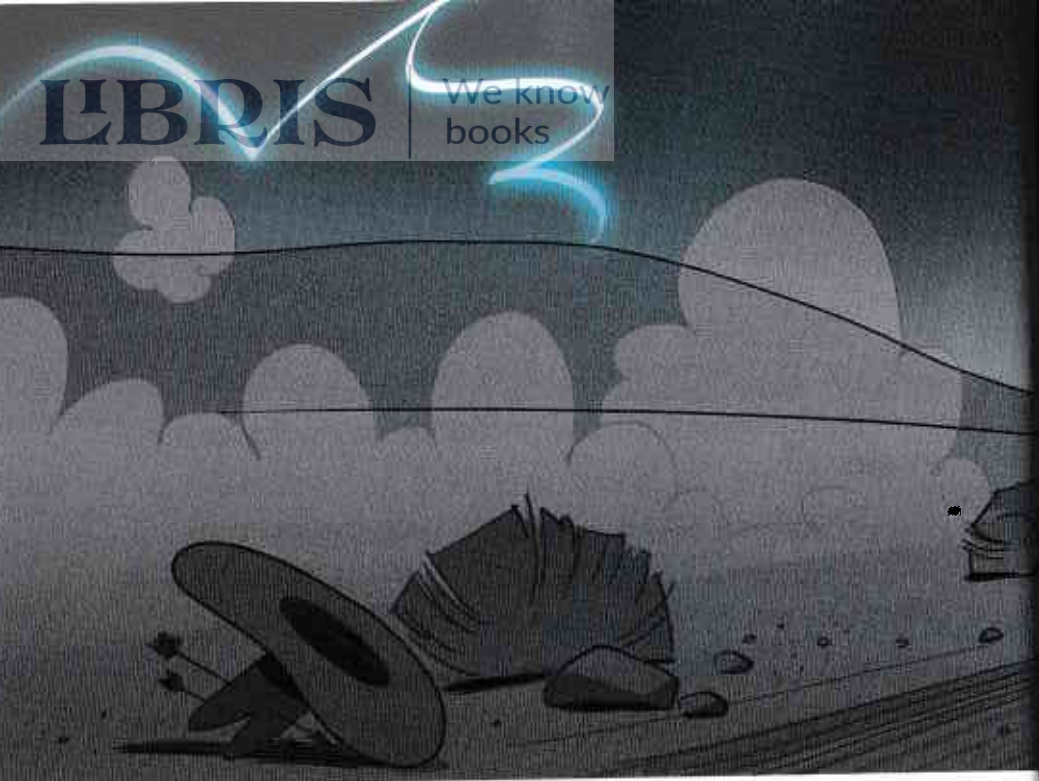
Ploaia de săgeți nu ne mai împresoară.

Galopul cailor se pierde în depărtare.

Oare ce s-o fi întâmplat?

Fără să mă opresc din pedalat, arunc o privire înapoi.

Iar ceea ce văd mă lasă fără cuvinte.

Indienii au făcut cale întoarsă și galopau în direcția opusă.

– Se retrag! strig eu.

– Poftim? întrebă Maria.

– Uite! Ne lasă în pace! strig din nou. Indienii au făcut cale întoarsă!

În cele din urmă mă opresc din pedalat.

Maria se oprește și ea.

Amândoi ne uităm lung după urmăritorii noștri.

Cum se îndepărtează.

Acum galopează chiar mai repede decât înainte.

Numai că în direcția opusă.

– Crezi că s-au răzgândit? mă întrebă Maria.

– Pesemne că li s-a făcut milă de noi, spun eu, ridicând din umeri. Sau și-au amintit de vreo urgență. Privește cum aleargă.

Eu și Maria ne uităm unul la celălalt, fără să fim prea convinși.

În curând vom afla și răspunsul.

Un cutremur începe să zguduie pământul.

Mai întâi, începe ca un vuiet surd.

Treptat, se transformă într-o bubuitură uriașă.

Privim înainte.

Din spatele dealului, apare un nor gigantic de praf.

Chiar în fața noastră.

Pământul clocotește sub picioarele noastre.

Un uragan?

O tornadă?

Nimic de genul ăsta.

Ceva mult mai rău.

O turmă de bizoni!

Și se îndreaptă spre noi!

De fapt, sunt chiar sub nasul nostru.

De aceea indienii Sioux au făcut cale întoarsă.

Sute, poate chiar mii de bizoni.

Pentru cine nu a mai văzut un bizon până acum,
doar atât am de spus: sunt înspăimântători!

Unele dintre cele mai mari și mai sălbatice ani-
male care există.

Un bizon cântărește peste o mie de kilograme.

Da, da: o mie de kilograme!

Și poate alerga cu o viteză surprinzător de mare,
ținând cont de dimensiunea lor impunătoare.

O întreagă turmă aleargă spre noi fix în acest
moment.

Acum chiar că nu mai aveam încotro.

Bizonii urmează să ne strivească sub copitele lor
în câteva secunde.

Eu și Maria rămânem nemișcați.

Mă uit la ea și îi spun singurul lucru care îmi
trece atunci prin gând:

– Maria, nu știu dacă este momentul potri-
vit, dar vreau să știi că, în ciuda a ceea ce spun unii

pe la școală... în ciuda a ceea ce ai auzit... te asigur...
Îți jur că...

– Ce? întreabă ea.

Acolo, în mijloc.

În Valea Profeților.

Pe cale să fiu strivit de o turmă de bizoni.

Am rostit ceea ce ar fi fost, poate, ultimele cu-
vinte din viața mea:

– Nu m-am ținut niciodată de mână cu Raquel
Pastor, din clasa a V-a B.

